

KÖLE DEĞİL İŞÇİYİZ, BİRLEŞİNCE GÜÇLÜYÜZ!

EKMEK ve ONUR

Temmuz-Ağustos 2016

f EKMEKveONUR ★ ekmekveonur@gmail.com

> Ücretsizdir

Kadın İşçiler Hedefte!

Bu yasa, kadın istihdamını arttırmaya yönelik bir yasa değil aksine; kadın işsizliğini, düşük ücretli işleri ve güvencesizliği meşrulaştıran bir yasadır.

"Emeğimizi kiralayan" yasa; kadınların her alandaki haklarına bir saldırıdır! > sayfa 4

KIVILCIMDAN ALEVE

Şimdi Öfke ve İsyan Zamanı

Finans kapital işçi sınıfını, stratejik ve sistematik saldırılarla enkazlaştırmak istiyor. Sınıf kronik örgütsüzlük ve ekmeğini kaybetme korkusuyla sarsılıyor. > sayfa 5

Has Trailer'de Direnen İşçiler Kazandı!

Antakya'nın büyük metal üretim merkezlerinden, Has Trailer fabrikası işçileri 4 Temmuz'da patronun mesai dayatmasına karşı direndi ve kazandı. > sayfa 3

Mesai Stres Mobbing ÇAĞRI MERKEZİ ÇALIŞANLARI ANLATIYOR

> Sayfa 6

Başımızı Dik Tutmazsak Karnımızı Tok Tutamayız!

BİLİNÇLEN! ÖRGÜTLEN! İŞYERİ KOMİTELERİNDE

BİRLEŞ!

Ülkemiz ve bölgemiz savaşlar, bombalar ve darbelerle sarsılırken patronlar işini yürütmeye, gemisini yüzdürmeye devam ediyor. Mesailer bitmiyor, iş hızını kesmiyor çünkü büyük patronlar işçilerin sırtından milyonlar kazanıyor. Altta kalan işçinin canını çıkartmak istiyorlar.

Yıllardır işçilerin emeklerinden dolaylı biçimde çaldıklarıyla zenginleşen patronlar ekonomik kriz bahanesiyle oynadıkları oyunlarla daha zenginleşiyor. Ve sermaye etle tırnak gibi olduğu devletin, işçileri daha da yoksullaştırmak ve adeta köleleştirmek için çıkarttığı emek düşmanı yasaları alkışlıyor.

YENİ YASALAR İŞÇİ KİYIMI ve KÖLECE ÇALIŞMA DEMEKTİR

Patronlar bu yasaları fırsat bilip, işçi sınıfına daha ağır koşullarda çalışmayı dayatacak ve böylece daha yüksek kârlar elde etmek isteyecektir. Bu önümüzdeki aylarda emeğe yönelik kapsamlı bir saldırı ve işçi kıyımı anlamına geliyor.

Emek düşmanı yasalar dünyanın birçok bölgesinde işçi sınıfına dayatılıyor ve direnişle karşılanıyor. Fransa'da çıkarılan Yeni İş Yasası, güvencesizlik, düşük ücret, örgütsüzlük dayattığı için işçi sınıfı ayağa kalktı, meydanları zaptetti. Yasayı tanımayan işçiler, hayatı felç etti.

ALTA KALMA, BAŞKALDIR!

Ülkemizde de işçi sınıfı altta kalmıyor hareket halinde başını kaldırıyor. Fabrikalar, atölyeler, organize sanayilerde biriken öfke kendini dışa vuruyor. Tek tek, çoban ateşleri gibi parlayan direnişler ve grevler başarı kazandıkça işçi sınıfının umudu yükseliyor, mücadele azmi artıyor.

Nestle Grevinin kazanımları, belediye işçilerinin direnişleri işaret fişeği oluyor, işçi sınıfına ışık tutuyor.

Bize dönük saldırılara karşı ekmeğimize ve onurumuza sahip çıkabilmenin yolu bilinçlenmek, örgütlenmek ve işyeri komitelerimizi kurmaktan geçiyor.

ÖZEL İSTİHDAM BÜROLARI KÖLELİKTİR!

> sayfa 3

SÖMÜRÜ MERKEZİ MERSİN SERBEST BÖLGE

> sayfa 2

TURİZM İŞÇİLERİ NE DİYOR?

> sayfa 4

SERBEST SÖMÜRÜ MERKEZİ

"MERSİN SERBEST BÖLGE"

Sermaye için özel olarak hazırlanmış Serbest Bölgelerde, işçiler ağır çalışma koşullarında ve fazla mesai yaparak ekmeğini kazanmaya, yaşamını sürdürmeye çalışıyor.

Türkiye'de farklı şehirlerde kurulmuş, toplam 19 serbest bölge bulunuyor. 1985 yılından itibaren kurulmaya başlayan bu serbest bölgelerde, işverenler Kurumlar vergisi ve Gelir vergisinden, bölgeye giren malların Gümrük vergisinden, KDV, KKDF'den muaf tutuluyor. Ayrıca her türlü alt yapı hizmetlerinden KDV ödemedi faydalanıyor. İşverenlere her türlü teşvikin ve kolaylığın sağlandığı bu bölgelerin denetlenmesi de oldukça esnek ve yüzeysel.

İlk kurulan serbest bölgelerden biri olan "Mersin Serbest Bölge"de 10 bin işçinin çalıştığı 432 firma, üretim, depolama, alım-satım, montaj, bakım-onarım, makine parkı, bankacılık-sigortacılık alanlarında faaliyet gösteriyor.

Sermaye için özel olarak hazırlanmış bu bölgelerde, işçiler ağır çalışma koşullarında ve fazla mesai yaparak ekmeğini kazanmaya, yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Serbest bölgede en sık yaşanan hak gasplarından biri, işçile-

rin çoğunun sigortasız çalıştırılması ya da sigorta priminin düşük yatırılması. Diğeri ise, asgari ücret üzerinden yatırdıkları ücretin bir kısmını işten atma tehdidiyle geri almaları.

KÖLELİK DÜZENİ KADERİMİZ DEĞİL!

10 bin işçinin çalıştığı serbest bölgede, işverenler işçilerin sırtından 2015 yılında 3,3 milyar dolarlık iş hacmiyle yüksek kârlar kazandılar. İşçinin aile

geçim indirimini dahi ödemeyen işverenler, işten atma tehdidiyle işçileri denetim altında tutuyor. İşverenlerin kendi aralarında kurduğu, "Mersin Serbest Bölge Kullanıcıları Derneği" ile bölgede baskı ve denetim süreklileştiriliyor.

Dayatılan bu kölelik koşullarına karşı binlerce işçinin elindeki en büyük silah, birlik olmak ve örgütlenmek, işyerlerinden serbest bölgenin tamamına yayılacak bir ekmeğine ve onuruna sahip çıkma bilincini yükseltmek.

İNŞAAT İŞÇİLERİNDEN MEKTUP VAR!

Merhaba

Ekmek ve Onur okurları.

İsmim Yusuf. 2 senedir inşaat sektöründe çalışıyorum. Bir kaç ay önce Vodafone Arena stadında çalışıyordum. 600 işçiydik. İşyerinde yaşadıklarım ve gördüklerim şapkamı önüme koyup düşünmemi sağladı.

İşçilerin çoğunluğu köyünden çıkıp ekmeği için şehirlere akın eden işçilerdi. Bu nedenle inşaat alanında kalıyorlardı. Ben İstanbul'da yaşadığım için evime gidiş-geliş yapıyordum. İşçilerin kaldıkları o ortamı düşününce kendimi şanslı hissediyordum. Çünkü oradaki koşullar bazen insanlık dışı bir hal alıyordu. Mesela günlerce su olmazdı. Bir ara çimlerdeki sulama işlemini hızlandırmak için 2 gün boyunca işçilerin kullandığı su kesildi. Doğal olarak yatakhaneler, tuvaletler, banyolar ahırlara dönüştü. Resmen bizlere hayvan muamelesi yapılıyordu.

Anladım ki patronların gözünde bir çim kadar değerimiz yoktu. Bu da yetmezmiş gibi yemekler berbattı. Maliyeti düşün diye patronlar bizlere en adi yemekleri yediriyordu.

Hem de hiç hijyenik olmayan bir ortamda. Çoğu zaman elimizi yüzümüzü yıkayamadan yemek yedik.

Bizler bu durumda iken stadın yapımı boyunca lüks araçlar, takım elbiseli ve siyah gözlüklü birileri gelir önce inşaatı gezer sonrada mangal partileri verirlerdi. Biz pisliğin ve sömürü çarkının içinde yok olurken patronlar ve müşterileri eğlence yaparlardı.

Öyle ki stadı yapan biz işçilerdik. Ancak sefası süren patronlar oldu.

Ayrıca bilindiği gibi iş cinayetinin en yüksek olduğu sektörlerden biri inşaat sektörü. Ben de çalıştığım dönem içinde iki kez ciddi kazaya şahit oldum. Birinde vinç çöktü 2 işçi ağır yaralandı. Diğeri ise 20 metre yüksekten beton zemine bir işçi düştü ve öldü. Suç her zamanki gibi hemen işçinin üzerine atılmaya çalışıldı ve gündeme gelmesin diye her türlü tezgah çevrildi. İnşaatta sürekli bir işçinin ya parmağı, bacağı, kafası ya da herhangi bir yerine birşeyler olurdu. Ya yaralanıp ucuz kurtulurduk ya sakat kalırdık ya da ölürdük.

Patronlar her zaman kazaların

üzerini örtmek olmazsa işçilerin ağzına bir parmak bal sürüp susturmak istiyor. O da olmazsa tehdit, baskı ve şantaj yoluyla susturmaya çalışıyor. Aslında patronların yaptıkları tek şey vardı; katili, zanlıyı gizlemek.

Bütün bu sağlıksız ve onurumuzu hiçe sayanlara karşı bir kaç kez eylem de yaptık. Bu eylemlerden biri yemekhane boykotu diğeri ise 2 saatlik iş bırakma eylemiydi. Ancak kazanımla sonuçlandıramadık.

Patronların suçu taşeronlara atma ve işten atma tehditleri işçilerin boyun eğmesine neden oluyordu. Bunun en büyük nedeni de; inşaat işçilerinin örgütsüz ve yalnız olması, haklarının bilincinde olmamasıdır. Gurbetçi olmaları ise bu durumu daha pekiştiriyor. İnşaat sektörü zor bir mücadele alanı. Ancak mücadele etmek için çok zengin ve verimli bir alan.

İşçiler aslında herşeyin farkında. Ancak birey birey farkındalar. Bu nedenle bizlere çok iş düşüyor. İlk işimiz ise Ekmek ve Onur'u inşaat işçilerine kesinlikle ulaştırmalıyız. İnşaat işçilerinin buna çok ihtiyacı var.

Merhaba ben Ferhat. 22 yaşındayım. Dış cephe yalıtım işinde 7 yıldır çalışıyorum. Size zaten bildiğiniz sömürüden ve iş cinayetlerinden çok, bu cinayetler yaşanana kadar biz inşaat işçilerinin neler yaşadığı, neler hissettiğini anlatmak istiyorum.

Biz metrekafe başı iş alıyoruz. Parça başı işçilik yani. Aldığımız işte 1 hafta geciksek zarar ediyoruz. Böylece iskeleleri hızlı hızlı kuruyoruz, emniyet kemeri takmıyoruz, yüksekte koşa koşa çalışıyoruz. İş cinayetlerin sebebi işte bu yoğun mesai temposudur.

Bir de inşaat işçilerini öldüren "bir anlık dalgınlıklar"ın nasıl olduğunu paylaşmak isterim. Zaten yağmurlu günlerde çalışmıyoruz. Diyelim ki bir binada 2 hafta geciktik. Bu bizim için büyük bir moral bozukluğu. Çalışıp emeğinin karşılığını alamazken; geçim sıkıntısı, aile sorunları, büyük şehirde yaşamın zorlukları, memleket meseleleri, gençlerin her gün gelen ölüm haberleri daha çok dalgın olmamıza sebep oluyor.

En son, beraber çalıştığımız Bülent'i 2 kadar ay önce böyle kaybettik. Yaşadığı geçim sıkıntısı, aile sorunları son günlerde onu çok dalgın biri yapmıştı. Bülent bir sabah işe gitti. Ama geri gelmedi. 24 yaşındaydı.

Bülent'in katilini hepimiz tanıyoruz. Birlik olup, hesap soracağız!

Özel İstihdam Büroları, kıdem tazminatı fonu uygulamasının tamamlayıcısıdır. Patronlar, işçileri istedikleri zaman herhangi bir maliyet olmaksızın işten çıkartmak ve yerine -daha ucuza çalışacak- yeni işçiler bulmak istiyor.

ÖZEL İSTİHDAM KÖLELİKTİR

Gün geçtikçe derinleşen ekonomik krizi fırsata çevirmenin peşinde olan büyük patronlar, hükümetle kafa kafa vererek krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmenin yeni yollarını arıyor. Bu amaçla gün geçmiyor ki farklı bir sömürü senaryosuyla karşımıza çıkmassınlar.

Taşeron yasası, kıdem tazminatı derken, zaten zor olan çalışma koşullarına rağmen, işçileri bir köleden farksız kılacak "ÖZEL İSTİHDAM BÜROLARI" uygulaması ile karşımızdalar. ÖİB uygulaması işçilerin bu zamana kadar bedel ödeyerek kazandığı bütün hukuksal haklarının tasfiyesi anlamına gelmektedir.

ÖZEL İSTİHDAM REJİMİNİN HAK GASPLARI!

- Sürekli ortam ve işyeri değiştirmek

zorunda olan işçiler için sendikal örgütlenme daha da zorlaşacak.

- Geçici iş sözleşmesi ile çalıştırılacak olan işçilerin toplu iş sözleşme hakkı fiilen ellerinden alınmış olacak.

- Sözleşme en fazla on iki aylık yapılacak fakat patron işçiyi istediği zaman işten çıkartabilecek.

- On iki aylık sözleşmenin yenilenmesi patronun inisiyatifinde olacak.

MESAI ÇOK! İZİN YOK!

- Fazla mesai işçinin onayıyla yapılabilecek. İşçinin mesaiye hukuksal olarak itiraz hakkı var. Fakat iş güvencesinin olmaması ve işten çıkarılma korkusu işçilere resmi sürelerin çok üstünde fazla mesailere boyun eğmeyi, köle gibi çalışmayı dayatacak.

- Özel istihdam bürosu, işçileri sürekli farklı işlerde istihdam edecek,

işsiz geçirdiği sürelerde genel sağlık sigortasından yararlanamayacak.

- Yıllık izin hakkı on iki ayın sonunda kazanıldığı için, işçilerin **yıllık ücretli izin** diye bir hakkı oluşmayacak.

- Çalışılan gün üzerinden emeklilik primi ödenecek, işçi işsiz kaldığında olmayan parası üzerinden bu primi ödemesi beklenenecek, zaten zor olan emeklilik hayal olacak.

- Devlet kapısı olarak bildiğimiz memurluk tarihe karışacak. Hali hazırda kadrolu çalışılan birçok ÖİB'ye kaydırılacak.

ÖZEL İSTİHDAM BÜROLARI'NIN İŞLEVİ

Patronlar ve hükümet eskinin amele pazarlarından daha kötü şartları bütün sektörlerle yaymak istemektedir.

Özel İstihdam Bürosu uygulaması,

kıdem tazminatı fonu uygulamasının sömürü açısından tamamlayıcı uygulamasıdır. Patronlar, işçileri istedikleri zaman herhangi bir maliyet olmaksızın işten çıkartmak ve yerine -daha ucuza çalışacak- yeni işçiler bulmak istiyor. Bu noktada özel istihdam büroları devreye giriyor.

Özel istihdam bürosu yoluyla çalıştırma çoğu sektöre uygulanabiliyor. Fakat ilk elden inşaat, tekstil, çağrı merkezleri, perakende, temizlik iş sektöründe uygulanabiliyor. Özellikle yoğun genç işsizliğin yaşandığı günümüzde, çoğu işsiz bu sektörlerin en az ikisinde çalışmak zorunda kalmış oluyor.

ÖİB ile bize; sektörden sektöre, işyerinden işyerine sürüklenen, sıklıkla işsiz kalan; çalıştığı zaman, işsizlik korkusuyla köle gibi çalışmak zorunda kalan bir hayat dayatılıyor.

MERSİN LİMANI'NDA TAŞERON İŞÇİLERİ SENDİKALAŞIYOR

Mart ayında Mersin Limanı'nda Özgüneş Lojistik'te başlayan örgütlenme süreci sendikal kazanımla sonuçlandı.

147 işçinin çalıştığı taşeron şirkete bağlı işçiler Tez Koop-İş

Sendikası'nda örgütlendi. Çok kısa sürede örgütlenen işçilerin 100'ü sendikaya üye oldu. Ve 16 Haziran'da Tez Koop İş Sendikası'nın yetkiye hak kazanmasıyla beraber TİS Süreci başladı.

Özgüneş Firmasındaki işyeri komitesiyle beraber sendika TİS taslağını hazırladı. 1 Temmuz itibarıyla işverene sundu. İşverenin elden kabul etmediği taslak posta yoluyla iletildi. İşveren TİS görüşmesi için henüz tarih vermiş değil. TİS görüşmeleri için belirlenmiş olan 30 günlük süre işliyor.

Taşeron sisteminin bütün kuralsızlığıyla işlediği firmada TİS Taslağında işçilerin belirlediği talepler şöyle:

- Esnek çalışmaya karşı vardiya saatlerinin 8 saat olarak netleştirilmesi,
- Mesailerin ücretlerinin verilmesi,
- Kabale usulü ücretlendirmenin olduğu işyerinde aylık net taban ücretlerinin 2.200 TL'ye çekilmesi,
- Yıllık 4 ikramiye ve ücretli izin hakkı.

HAS TRAILER'DE DİRENİŞ KAZANDI!

Antakya'nın büyük metal üretim merkezlerinden, Has Trailer fabrikası işçileri 4 Temmuz'da patronun fazladan mesai dayatmasına karşı direniş başlattı. 100 işçinin çalıştığı, dorse üretimi yapan fabrikada, bayram izni ve yarım gün çalışma vaadiyle işçileri hafta sonu tam gün çalıştıran Has Trailer patronunun işçilere karşı düzenlemeye çalıştığı komplo ve dayatmaları işçiler direnişle boşa düşürdü.

Kölelik koşullarında çalışmaya zorlanan işçiler için zorunlu mesai dayatması bardağı taşıran son damla oldu.

İşyerinde doğal bir önderliğin açığa çıkması ve kurulan fiili bir direniş komitesinin önderliğinde yürüyen direniş 4 Temmuz günü sabah saatlerinde iş yavaşlatma ile başladı. Akabinde patronun hakaret ve dayatmalarına karşı üretim tamamen durduruldu. Bununla beraber geri adım atmak zorunda kalan patron işçilere paralarını ödemek ve mesaiyi bitirmek zorunda kaldı.

Has Trailer işçisinin kazanıma odaklanan, kararlı ve geri adım atmayan direnişi işçi sınıfına örnek olmalıdır.

Güvencesiz Turizm İşçileri Diyor ki: “Uçurumda İp Cambazlığı Yapıyoruz”

Kaç yıldır bu sektöresin?

Beş buçuk yıldır turizm sektörünün içindeyim.

Çalıştığın yerde görevin nedir?

Türk, İtalyan, Çin ve Meksika mutfağından sorumlu sıcak ustasıyım.

Turizm işkolunda yaşanan sorunlardan bahsedebilir misin?

Bu sektörde çok fazla sorun var. Başlıcalarından bahsedeyim. Çalışma saatleri 1-9 arası ya da 2-10 arası ama her zaman bunun üzerine bi kaç saat eklenir ve mesai ücreti verilmez. Eleman sayısı işe göre her zaman düşük 3 kişinin yapacağı işi tek işçiye yükleniyor.

O kadar lüks koşullarda olan otellerin bütün ızdırabını biz işçiler çekiyoruz. Ben restaurant bölümündeyim ve bize su almak yasaklandı. Arıtma suyu getirdiler ama nasıl bir arıtmaysa içemiyoruz. Sıcakta ocağın başında su içmeden çalıştırıyorlar.

Lojmanlarımız temizlenmiyor. Personel mutfağı ile işçilerin çalışma alanları birbirinden çok uzak. Müşteriler ile aynı koridoru kullanmamız yasak olduğu için 15 dakikada ancak yemekhanemize ulaşıyoruz. Orada da sıra beklerken mola bitiyor. 1 saat olan molamız

yarım saate düşürüldüğü için bir aşçı olarak otelde aç bir şekilde çalışıyorum diyebilirim.

Bize her an her koşulda mesai eklenebilir hem de kayıt dışı, ki bu yüzden asla karşılığını alamazsınız. Lojmanda kalan arkadaşlar bu durumu çok yaşıyor. Servis saatleri geldiğinde otel dışında yaşayanlar çıkarken lojmanda kalanı oraya dikiverirler, süre kısıtlaması da belirsiz, işiniz bitene kadar mesai devam eder.

İşçiler arasında da her zaman, kadro ve mevsimlik ayrımı vardır. Genelde mevsimlik işçiye, “ses çıkartamaz, kısa süreli gelmiş” diye iş yüklenir. O da gideceğini bilerek dişini sıktığı için bir baskı ve kısırdöngü kurulur.

Özellikle kadın arkadaşlarımıza müşterilerden çok fazla taciz vakası yaşanır ama otel yönetimi bunlarla ilgilenmez.

Son dönem de meclisten geçen turizm yasası sizi nasıl etkiledi?

Yasaya göre demi cheflerin ve komi-

lerin maaşı İŞKUR aracılığıyla devlet tarafından ödeniyor. Ama bu durum bize değil devlete ve otel sahibine yarıyor. Öncelikle İŞKUR elemanlarının sadece sağlık sigortası var onun dışında bir güvencesi yok, o da otel içinde otel dışını kapsamıyor.

Otel elemanları asgari ücrete yüzde 10 zamlı çalışır ama biz net asgari ücretle çalışıyoruz, otel de devlet de sigortamızı yapmıyor. Bu durum her ikisinin de işine geliyor ayrıca İŞKUR'da alelacele imzalatılan belgeler yüzünden işten çıkıp başka bir işe girsek de İŞKUR sü-

Turizmde çalışmak için farklı coğrafyalardan birçok insan geliyor. Bu insanların hiçbir iş güvencesi olmadan çalışması, uçurumda ip cambazlığı yapmak gibidir: ya kan ter içinde ipte yürürüz ya da keyfi sebeplerle işten çıkartılıp aşağı ittiriliveririz. Sürekli bu korkularla çalışıyoruz.

resi tamamlanana kadar uygulama değişmiyor. Bizler şu anda adeta modern köle pazarından alınan işçileriz. Devlet ise işçiyi değil patronu koruyor.

Peki turizm işçileri bu şartlarda çalışırken, sorunları karşısında ne yapabilirler?

Turizmde çalışmak için farklı coğrafyalardan birçok insan geliyor. Bu insanların hiçbir iş güvencesi olmadan çalışması, uçurumda ip cambazlığı yapmak gibidir: ya kan ter içinde ipte yürürüz ya da keyfi sebeplerle işten çıkartılıp aşağı ittiriliveririz. Sürekli bu korkularla çalışıyoruz.

Bizler sendikalı olup temel haklarımız için mücadele etmeliyiz ama sendika içinde sigortalı olmamız gerekiyor. Omuz omuz mücadele etmeliyiz haklarımızı almanın başka bir yolu yok.

Kiralık İşçi Yasası'nda Kadın İşçiler Hedefte

Kadınlara ayrıca bir lütufmuş gibi sunulan “Kölelik Yasası” kabul edildi.

Diyorlar ki, “Kadın istihdamını arttıracacağız, kadınları annelik ve çalışma ikileminde bırakmayacağız.” Yalanlara karnımız tok elbet bizim. Bu yasadan önceki son torba yasayla, “doğum izni sonrası kadınlara kısmi zamanlı çalışma” yalanıyla kadınları nasıl güvencesizliğe mahkum ettikleri halla belleklerimizde taze.

KÖLELİK YASASI KADIN İŞÇİLERDEN NELER GÖTÜRÜYOR?

Bu yasa ve öncesinde geçen Torba Yasa ile doğum ve emzirme izni fiilen ortadan kalkmış oluyor. Şu anda 150 kadın işçi çalıştıran işyerlerinin açmaya zorunlu olduğu kreş hakkının uygulanma koşulları da ortadan kalkıyor.

Çünkü; işçiler esas işveren tarafından bürodan kiralanmış olacak!

Hamileysen vay halimize! Doğum izninden sonra yarı zamanlı çalışacak kadınların geri kalanı işleri için Özel İstihdam Büroları'ndan işçi kiralanabilecek.

Deniliyor ki Kölelik Yasası'nda “Büyük işletmelerde kiralık işçi sayısı düzenli çalışanların sayısının dörtte birini geçmeyecek, süre de 6 ayı geçmeyecek”. Kadın işçilerin büyük bölümü zaten küçük işletmelerde güvencesiz ve sendikasız çalışıyor. Bu demek oluyor ki hayatlarımızı mahvedecek olan yasanın esas hedefi “kadın işçiler”.

Yasada, bazı sektörlerde çalıştırılabilecek işçi sayısı ve çalışma süresi açısından çeşitli kısıtlamalar getirilmiş. Ne tesadüf ki bu sektörler, erkeklerin yoğun çalıştığı sektörler. Kadınların yo-

ğun olarak çalıştığı sektörlerde (tarım, hasta bakım, temizlik... gibi) herhangi bir kısıtlama yok, aksine teşvik var!

YASA AYRIMCILIK YAPIYOR!

İşçilerin köleleştirilmesinin önünü açan bu yasa aynı zamanda ayrımcılığı ve cinsiyetçiliği körüklüyor.

Bu yasa, kadın istihdamını arttırmaya yönelik bir yasa değil aksine; kadın işsizliğini, düşük ücretli işleri ve güvencesizliği meşrulaştıran bir yasadır.

“Emeğimizi kiralyan” yasa; kadınların her alandaki haklarına bir saldırıdır!

Bu kölelik yasasını kabul etmiyoruz!

Zafere Giden Yol

İşyeri Komitelerinden Geçiyor!!!

Sermayenin saldırılarını yoğunlaştırması, esnekliğin ve güvencesizliğin kural haline getirilmek istenmesiyle birlikte, işçi sınıfı yoğun baskı ve sömürü ile karşı karşıya kalıyor.

Mersin Limanı uluslararası çalışan ve kuralınsızlığın, hak gasplarının yaşadığı önemli iş yerlerinden birisi.

Burada konteyner tahmir tahliye, gemi tahmir tahliye (beden işçiliği), temizlik, güvenlik ve yemek işleri ana bünye, Mersin International Port'a (MIP) bağlı farklı taşeron şirketleri tarafından yapılıyor. Bu şirketlerde işçiler ne mesai ücreti ve asgari geçim indirimi, ne de çocuk parası alıyor.

FİİLİ GREV ve İŞYERİ KOMİTESİNİN KURULUŞU

İşçilerin örgütsüzlüğünden yararlanmaya çalışan işverenlere, tahmir tahliye işinde çalışan beden işçilerinin tepkileri yükseliyor. Yaklaşık 3 ay önce 4 arkadaşlarının işten çıkarılması üzerine bir taşeron firmaya bağlı işçiler işi durdurarak cevap vermişti. Ve bu sayede işçilerin işe geri alınması sağlandı.

Bu eylemin ardından işçilerin bir birine olan güvenini ve birlikteliğini güçlendirmek için bir iş yeri komitesi kuruldu. Ve liman işçileri bu komitenin öncülüğünde sendikalaşma sürecini başlattı.

İŞYERİNDE KOMİTELEŞME İŞÇİLERİ GÜÇLÜ KILAR!

Kurulan bu komite işçilerin işveren karşısında dağınık, kendiliğinden durmasını engellemeye ve ortak bir kararla hareket etmesini sağlamaya çalışıyor. Komite öncü işçilerden oluştu ve hızlıca sözcülerini belirledi. Komite haftada bir kere olmak üzere düzenli toplantı alıyor. İş yeri ile ilgili yaşanan sıkıntılarda anlık müdahale etme becerisini geliştirmeye çalışıyor.

Başlangıç itibari ile daha çok kişisel güven ve tanışıklık hakim olsa da işçi olma ve sınıf olma bilinci yerleşmeye başlıyor. Haftalık toplantılarda işçi sınıfının genel problemleri ve işyerinde yaşanan sorunları tartışıyor, çözüm önerileri geliştiriyor.

Komitenin sağlamlaşması ve tek vücut haline gelmesi işçilerin mücadelesini zafere götürecektir. İşçi sınıfı tek tek işyerlerinde kurulan komitelerle sermayenin hamleleri boşa çıkaracaktır.

Avon'da Direniş Güzelleştiriyor!

AVON Kozmetik'in Gebze'deki deposunda sendikalı oldukları için işten atılan 8 işçinin 23 Mayıs'ta başladığı direniş sürüyor. Ağır çalışma koşullarına karşı Depo, Antrepo, Gemi Yapımı ve Deniz Taşımacılığı Sendikasına (DGD-SEN) üye olduklarını anlatan işçiler, direnişi sürdürmekte kararlı.

İşçiler, kötü ve ağır koşullarda çalışırken, yeni taşeron firmanın başka bir sözleşmeyle gelmesi, durumlarının daha kötüye gitmesini engellemek ve koşullarını düzeltmek için sendikalı oldular. Direniş işte kalanların sendikalaşmasını

hızlandırırken, içerdeki çalışma koşulları da kısmen düzeltiyor. Lavabo, tuvalet ve yemekhane tadilatı alındı, 2016 Ocak ayında kaldırılan promosyon ücretleri tekrar getirildi, çalışma alanının tozlu olması nedeniyle halılar döşendi ve toz problemi giderildi, hastalanan işçilerin kendi olanaklarıyla değil iş yeri aracılığıyla hastaneye götürülmesi gibi kazanımlar elde edildi. İşçilerin 4 temel talebi var

- 1- Taşeron KLÜH AVON'dan çıkacak.
- 2- Tüm işçiler AVON kadrolu olacak.
- 3- İşten atılanlar geri alınacak.
- 4- Sendika protokol ile tanınacak.

KIVILCINDAN ALEVE

ŞİMDİ ÖFKE VE İSYAN ZAMANI

ÖFKELENİN!

İşçi sınıfı neo-liberalizm adı altında uygulanan ekonomik faşizme ve sermayenin her düzeydeki stratejik saldırılara karşı ekmeği ve geleceği için ayağa kalkmalıdır. Sınıfın bunu yapmaktan başka çaresi yok.

Finans kapital işçi sınıfını, stratejik ve sistematik saldırılarla enkazlaştırmak istiyor. Sınıf kronik örgütsüzlük ve ekmeğini kaybetme korkusuyla sarsılıyor.

İş, ekme ve gelecek kaygısı sınıfı yok edici bir sessizliğin içine sürüküyor. Sınıfın ne gelişmeleri kavrayacak ve müdahale edecek bir durumu var, ne de geleceğe yönelik bir projesi bulunuyor. Sendikal yapılar (bir kaç dışında) tam anlamıyla korporatist, bürokratik ve sınıf işbirlikçisi konumundalar ve atipik işçi aristokrasisine yada dar bir kesime "hizmet" ediyorlar. Sendikalar sınıftan giderek kopmuş durumdadır. İşçilerin gözünde de bir prestijleri yok.

Sınıf, TC. tarihinin en şiddetli saldırılarıyla karşı karşıya... Ve yapayalnız. Ve şiddetli bir örgütsüzlük içinde. Bilinç ve kimliğinde ciddi aşınmalar yaşanıyor.

SOKAK VE DİRENİŞ

Bir karşı devrim şeklinde gelişen bu saldırılara sınıf refleksel ve varoluşsal direnişler gösteriyor. Ağırılıkta lokal düzeyde gelişen bu direniş ve eylemler yaygın bir karaktere bürünemiyor.

Fransız işçi sınıfı aynı mahiyetteki saldırılara karşı son 3 ayda 8 genel grev yaptı. Bir anlamda Fransız işçi sınıfı tüm dünyaya izlenmesi gereken yolu gösteriyor. Bu yol kolektif direniş ve kolektif ayağa kalkıştır. Militan savunmadır. Militan bir karşı duruştur.

Yine Fransız işçi sınıfı sokak ve fabrika diyalektiğini örerken, sokağın gücünü ortaya koydu.

İŞYERİ KOMİTELERİ: SINIFSAĞ ÖFKENİN GÜCÜ

İşçi sınıfı neo-liberalizm adı altında uygulanan ekonomik faşizme ve sermayenin her düzeydeki stratejik saldırılara karşı ekmeği ve geleceği için ayağa kalkmalıdır.

Sınıfın bunu yapmaktan başka çaresi yok. Evet saldırılar artık çıplak ve acımasız bir mahiyettedir. Finans kapital aleni bir şekilde işimize ve ekmeğimize göz koydu.

Ekmeğimiz ve onurumuz için ayağa kalkmalıyız.

Öfkemizi dizginlemeyelim. Öfkemizi örgütleyelim ve işyeri komitelerinde birleşelim.

İŞYERİ KOMİTELERİYLE DİRENEBİLİRİZ

İşyeri Komiteleri sınıfsal öfke ve sınıfın örgütleridir. En olmaz, en kurulmaz denilen yerde bile kurulabilen esnek, zengin biçimleri olan ve patrondan gizli kurulan yapılardır. Komiteler işyerlerinde işçinin her şeyidir. İki işçi bir araya gelip "bir şey yapmalı" demesi bile yeterlidir, bu sözler komitenin inşa sürecinin başlangıcıdır.

Evet bir şey yapmalı. Geç olmadan bir şey yapmalıyız.

Emile Zola'nın muhteşem kitabı Germinal'de madencilerin isyanı kendini en somut olarak "Ekme! Ekme! Ekme!" çığlıklarıyla gösterir.

Evet artık o günlere giriyoruz. Aynı çığlıkların atılacağı günler çok uzakta değil. Hazırlıklı olmalıyız. İşyeri Komiteleri'nde örgütlenmeyiz. Ekmeğimiz, Onurumuz ve Adalet için.

Yoğun Çalışma, Mesai, Stres, Mobbing...

ÇAĞRI MERKEZLERİ

Kaç yıldır bu sektörde çalışıyorsunuz ve ne iş yapıyorsunuz?

Üç buçuk yıldır çalışıyorum ve özel bir GSM firmasının Müşteri Hizmetleri çalışanıyım.

Bize çalışma koşullarından ve sorunlardan bahsedebilir misiniz?

11 tane vardiya var, her hafta değişiyor. Gecemiz gündüzümüz belli değil. Genellikle 10 saat 15 dakika çalışıyoruz fakat aldığımız mesailerle 11 saati buluyor. Asgari ücretle çalışıyoruz.

Öncelikle çok yoğun çalışıyoruz. 6 saniyede bir çağrı almak zorunda kalıyoruz. Kesintisiz hizmet, çağrı alma, şirket için çok önemli ve her çağrı şirkete kazandırıyor. Mola hakkımız yemekle beraber 60 dakika ve bu süre, temel ihtiyaçlarımızı gidermek için yeterli değil.

Arayan abonenin yoğunluğuna göre, çağrı kaçırmamak için çoğu zaman yemek ve mola erteleniyor. Yemeğe ve molaya zamanında çıkamıyoruz. Yeri geliyor aç karnına aralıksız çağrı almak zorunda kalıyoruz.

Bizden insanüstü bir çalışma bekleniyor.

Sürekli psikolojik baskı kuruyorlar. Yapamayan arkadaşlarımıza kendini aptalmış gibi hissettiriyorlar. Çoğu arkadaşımız düzenli psikolojik ilaçlar kullanıyor. Bu durum, iş yeri dışındaki hayatımız da olumsuz etkiliyor. Koşullardan kaynaklı işe başlayanlar kısa süre içinde iş bırakabiliyor. Benim gibi uzun süredir çakışabilen fazla müşteri temsilcisi yok. İşveren uzun süre çalıştırmak yerine, ucuz olduğu için İşkur'luları çalıştırmak istiyor, kıdem tazminatı vermemek için bizi, sicil tehdidi ile hukuksuz bir şekilde istifaya zorlayabiliyor. Bize çalıştığımız işyerinde bir robotmuşuz gibi muamele ediliyor. Ne olursa olsun itaat etmemiz bekleniyor. Yeri geliyor hasta olsak bile hata girmek zorunda kalıyoruz.

Peki iş yerinde kimse bu koşullara itiraz etmiyor mu?

Tabii ki ediyor ama herkes kendi bireysel sınırına gelince patlıyor. Birlikte hareket edemiyoruz. Zaten en küçük bir itirazda tutanak yiyor, pirim alamıyorsunuz. Savunmaya devam ederseniz çalışmak zorunda değilsin

"Çok yoğun çalışıyoruz. 6 saniyede bir çağrı almak zorunda kalıyoruz. Kesintisiz hizmet, çağrı alma, şirket için çok önemli... Mola hakkımız yemekle beraber 60 dakika ve bu süre, temel ihtiyaçlarımızı gidermek için yeterli değil."

mesajı veriyorlar. Bulduğumuz şekilde iş imkânımız yok çoğunlukla her şeye rağmen çalışmak zorunda kalıyoruz.

Bu sektörde çalışanlara ne öneriyorsunuz?

Çalıştığımız sektör az önce anlattığım gibi zor bir sektör fakat biz kendimizi imtiyazlı zannediyoruz, bu yarılgıdan kurtulmamız gerek.

Bu sektör böyle diyip koşulları değiştirmek için hiç bir şey yapmıyoruz, bu bakış açımızın değişmesi şart. Bir şeyi değiştirmek istemeden, zaten değiştiremezsiniz. Sorunlarımız ortak. Her iş yerinde olduğu gibi sektörde de bu koşulları değiştirebilmek için birlik olmamız, sendikalaşmamız gerekli.

BOSSA

Fabrikasından İşçi Kardeşimiz Anlatıyor...

Tekstil sektörüyle ilk tanışmam lise yıllarında olmuştu. Çalışma zorunluluğu ve bölgede tekstil kolunda iş imkânının fazla olması sebebiyle ben de bu sektörde işe başladım.

KRİZİN YÜKÜ YİNE İŞÇİNİN OMUZUNDA

İlk zamanlar fabrikadaki iş gözüme çok iyi görünüyordu, hem fazla yorulmuyordum hem de diğer işlere göre daha iyi maaş alıyordum. 2001 krizinden sonra ise her şey değişmeye başladı. Kriz sonrası 250-300 kişinin işine son verilince, biz çalışanların omzuna daha fazla yük binmeye başladı. 6 kişinin işini 2 kişi yapmaya başladık.

İşveren krizi toplu sözleşmelerde de lehine çevirmeye devam etti. Bu süreçte zam oranını ilk 6 ay için yüzde 5 diğer altı ay içinse yüzde 4 olarak belirledi. Ayrıca işe yeni başlayan arkadaşlar için deneme süresini sürekli olarak uzatarak, işe başlayan işçi arkadaşların özlük haklarını gasp etmeye başladı. İşçiler krizden sürekli mağdur oluyor, sendikalar ise krizi bahane ederek mücadeleden kaçınıyor ve sesini yükseltenlerin işine son veriyordu. Bu süreçler ilerleyen yıllarda hep bizlerin aleyhine olmaya başladı. Daha sonraları fabrikalar kapanmaya ve işçiler işten çıkarılmaya devam etti.

MESAI SAYILMAYAN SAATLER

Fabrikada işçiler bir araya geldikleri zaman işveren işçilerin arasına mutlaka kendine yakın işçilerden bir ekip yollayıp, işçilerin etkinlik yapmasına engel olmak istiyor. Örneğin servis konusunda birçok emekçi mağdur oluyor. Servisler az sayıda olduğu için nerdeyse tüm şehri dolaşılıyor, birçok işçinin zamanı boşa gidiyor. Ve işe geliş ve işe gidişin mesai sayıldığını düşünürsek aslında her gün 1-2 saat fazla çalışıyoruz.

Yeri gelmişken fazla mesaiye konusuna da değinirim; BOSSA'da fazla mesailer bordroya yazılmaz, elden verilir. Bu da işçilerin emekli olduğunda az ücret almalarına sebep oluyor.

NE YAPMALIYIZ?

Bütün bu sorunları çözebilmek için işçilerin bir araya gelmesi gerekiyor. Hep beraber İşyeri Taban Örgütlenmelerimizi kurma yolunda adım atmalıyız.

Sarı sendikayı fabrikamızdan kovmamız gerekiyor. Sermayeyi sadece işçilerin birliğinin yenebileceğini sürekli dile getirmek zorundayız.

Emeğimiz, onurumuz ve geleceğimiz için el ele Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!!!

kısa... kısa... kısa... kısa... kısa... kısa... kısa... kısa...

Kocaeli'de bulunan **Çayırova Carrefour**'da çalışan taşeron işçiler, 4 arkadaşlarının keyfi olarak işten atılması üzerine iş bıraktı. Günde 16 saate kadar uzayan çalışma koşullarının da düzeltilmesini isteyen işçilerin kararlı duruşu üzerine patron atılan işçileri geri almak ve işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

Eskişehir'de faaliyet gösteren İspanyol Roca Grubuna ait **NSK Armatür** fabrikasında çalışan 2 işçi sendikaya üye oldukları için işten çıkaran firma önünde bugün **Birleşik Metal-İş** üyeleri tarafından, işten çıkarılan işçilerin işe iadesi için direniş başladı.

Eskişehir'de **Kristal-İş Sendikası** ve Patron arasında yürütülen Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması üzerine 29 Haziran'da greve çıkma kararı alan **Eskişehir Anadolu Cam Sanayi Fabrikası**'nda anlaşma sağlandı.

Arçelik LG için Yargıtay kararı bekleniyor. İlk duruşması 7-8 Ekim 2015'de başlayan Arçelik LG işçilerinin işe iade ve sendikal tazminat davası 11 Temmuz 2016 da görülen duruşmayla sona erdi. Gebze Adliyesi'nde 3

tane iş mahkemesinin gördüğü davada 173 işçi bulunuyordu. 1. ve 3. iş mahkemeleri işe iade ve sendikal tazminat konusunda işçiler lehine karar verirken 2. İş Mahkemesi, birlikçi raporunun işçileri aklamasına rağmen olumsuz karar verdi. Bu durumda nihai kararı Yargıtay verecek.

Metal Fırınanın Gebze'deki durağı olan Arçelik LG işçileri işbirlikçi Türk Metal Sendikası'ndan istifa ettikten sonra işten atılmışlardı. 3 Temmuz 2015'de başlayan 110 günlük çadır direnişinin ardından mahkemelerin başlamasıyla çadır kaldırılarak direniş mahkeme salonlarına taşınmıştı.

HAKLARIMIZI BİLELİM

Sendikaya Üye Oldum İşten Atılır Mıyım?

Bugün ülkemizde güvencesiz, sağlıksız düşük ücret ve yoğun mesai altında işten atılma korkusu ile canımızı hiç sayarak çalışıyoruz. Bu olumsuz koşullarla mücadele edebilmenin tek yolu örgütlenmek ve sendikali olmaktır. Anayasanın 51. Maddesine göre **her işçi sendikali, olma hakkına sahiptir.**

Her ne kadar patronlar sendikali olma hakkımızı engellemeye çalışsa bile bu mücadele edilerek kazanılmış bir haktır. Sendikaya üye olduğumuz için hiç bir nedenle patronlar bizi işten çıkaramaz.

İş Kazası Geçirdim Ne Yapmalıyım?

İş kazası çoğumuzun tahmin ettiği gibi sadece işyerimizde meydana gelmiş olan kaza değildir. İş yerimize giderken, işveren tarafından görevlendirilmiş olarak iş sahamız dışında çalışırken veya bir işe gönderilirken ve iş yerimizden çıktığımızda eve giderken geçirdiğimiz bütün kazalar iş kazası kapsamındadır. İş kazası sadece fiziksel olarak zarar görmek değil ruhsal olarak da işçi zarar görmüşse bu da bir iş kazasıdır.

Normal şartlar altında patronlar bu kazayı üç gün içinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı bölge müdürlüğüne bildirmek zorundadır. Ancak işverenler ya bunu bildirmez ya da sanki kaza bizim kusurumuzmuş gibi gösterirler. Ödeyeceği iş kazası tazminatından

muaf olma yollarını ararlar.

Patronlar çoğu kez kaza anının şokundan faydalanarak bizi tazminat hakkından yoksun bırakmak için hastane masraflarını ödeyerek gönlümüzü almaya çalışır. (Ayrıca unutmamamız gereken şey bu masrafların tamamını ödeme yükümlülüğü zaten patrona aittir) İşvereni kurtaracak ve adına "ibraname" denilen herhangi bir belgeye imza atmamalıyız! Çünkü hakkımız bundan çok daha fazlasıdır.

Böyle bir durumla karşılaşınca kazayı ispatlayan bütün belgeleri saklamalı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı bölge müdürlüğüne bir dilekçe ile başvurmalıyız.

Hastaneden bize verilecek rapora göre maluliyetimiz % 10 üzerinde ise ömür boyu aylık sürekli işgöremezlik geliri, % 60 üzerinde ise sürekli iş göremezlik geliri ile birlikte ayrıca maluliyet-aylığı bağlanacaktır. Unutmamalıyız ki sürekli iş göremezlik geliri için-bir günlük pirim dahi yeterlidir. Maluliyet aylığı içinse toplam olarak 1800 günlük SGK pirimi gerekmektedir.

Merhaba Ekmeç ve Onur Emekçileri, Adım Çiğdem, yaklaşık 3 aydır CSUN (güneş panelleri) farihasında çalışmaktayım. Fabrikamızda ortalama 200 kadın 200 erkek olmak üzere 400 kişi çalışıyor. 2013 yılında kurulan ve 3 senedir faaliyette olan fabrika sendikaya bağlı olmadan önce eski çalışanlarla konuştuğumda en büyük sorunumuz söylemiş. Fabrikada 12 saatlik bir çalışmanın yanında az ücret veriliyormuş. Daha sonra birkaç arkadaşın öncülüğünde fabrikamızda direniş başlamış ve sendikaya bağlanmış. Şu an işçilerin mücadelesi sayesinde çalışma saati 8 saate düşürüldü 1400-1600 TL'ye yakın maaş alınmaya başlandı.

Sendikaya bağlı olduğumuz halde bir kadın işçi olarak fabrikamızda kadın işçilerin yaşadığı bir sorun var. Özellikle kadın işçilere yoğun mobbing uygulanıyor. Patronların baskıları yetmezmiş gibi bir de erkekler tarafından baskılanıyor. Bu aslında birliğin olmadığını gösteriyor. Erkek işçilerin sendika tarafından bilinçlendirilmesi gerekiyor.

Biz sendikalıyız ama sorunlar bitmiyor. Kazanılan haklarımız da elimizden alınmaya çalışılıyor. İşçi sınıfı kadın-erkek gücünü birleştirmeli, örgütlü ve bilinçli şekilde mücadeleyi etmeliyiz. Bizim bizden başka dostumuz yok.

- İŞÇİ SINIFININ TARİHİNDEN -

Saraçhane Mitingi

1950'lerle birlikte işçi sınıfı hareketi yükselişe geçer. Özellikle kırsal alanda yaşanan mülksüzleşmeye bağlı olarak, kente göç edilmülksüz yığınlar hızla işçileşir. Sayısal olarak artan işçi sınıfı, bu yıllarda gel gitli ve çok yönlü bir gelişme yaşar.

Başta İstanbul'da olmak üzere pek çok büyük şehir merkezinde büyük bir dinamizm içinde bulunan işçi sınıfının mücadelesi giderek yaygınlaşır. Tarih sahnesine geç çıkan işçi sınıfı artık "ben de varım" der.

1960 yılında işçilerin çalışan nüfusa oranı yüzde 13'ken, bu oran 60'lı yıllar içinde hızla yükselir.

İŞÇİ SINIFI AYAĞA KALKIYOR!

1961 yazı işçi sınıfı için sıcak geçer. Sınıf lokal eylemler yapar. 60 Anayasası sendikalara, toplu iş sözleşmesi ve grev hakkı tanınır. Ne var ki bu haklar yasal bir düzenlemeye sokulmaz ve işçi sınıfı en temel haklarını almak için tepkisini göstermeye başlar.

bir değişimi işaret eder. Saraçhane Mitingi tek tek damlaların birleşirse sel olacağına, selin de yıkıcı bir güç olduğunun göstergesi olur. İşçiler eylem içinde hem sınıfın kolektif gücünün farkına varır, hem de öznel değişimini yaşayarak görür.

1961 yılında ekonomik-demokratik hakların düzenlenmesi ve düşük ücretlere karşı yapılan sessiz yürüyüş, sakal bırakma ve benzeri eylemlerin ardından Saraçhane Mitingi görkemli bir pratik olarak, sınıfın kolektif belleğinde iz bırakır.

Mitingin olduğu gün İstanbul Denizcilik Bankası liman yükleme ve boşaltma servisinde çalışan işçiler de ücretlerin artırılması için greve çıktı. Bu grev dönemin ilk greviydi.

Saraçhane Mitingi, 60'larda yükselen ve 80'lere dek süren işçi sınıfı hareketinin işaret fişegi olur. Sonraki yıllarda Kavel Direnişi, Derby İşgali, Paşabahçe Grevi gibi önemli eylemlere öncülük eder.

İşçiler, 31 Aralık 1961 günü İstanbul Saraçhane Meydanı'nda görkemli ve kitlesel bir miting gerçekleştirir.

İstanbul İşçi Sendikaları Birliği tarafından organize edilen mitingde 100 binden fazla işçi katılır. Miting, Türkiye işçi hareketi tarihinde o güne kadar görülmemiş en büyük protesto gösterisi olur.

İşçiler mitingde grev ve toplu sözleşme hakkını savunan sloganlar atar.

Saraçhane Mitingi işçilere toplumsal ve maddi bir güç olduklarını gösterir. Bu basit bir olay değildir. Sınıfın zihniyet dünyasında

Avcılar'dan Bakırköy'e Belediye İşçileri

DİRENİŞTE!

Patronlara yaranma konusunda CHP'nin de iktidar partisinden geri kalır bir yanı yok. Tekrar ettikleri "Taşeron son! Önce insan!" gibi sloganların gerçekte içi boş çıktı.

Avcılar ve Bakırköy Belediyesi'nde patron yanlısı bir tutum sergileniyor. İşçi sınıfına yönelik düşmanca muamele gösteren bu belediyelerde, işçi sınıfının sırtından geçinmeyi, taşeron sisteminin patronlara sunduğu imkanlar ceplerini doldurmayı ve mütahit patronlarla işbirliğini esas alan bir tutum görülüyor.

Avcılar Belediye İşçileri Direnişin 3. Ayında

Avcılar Belediyesi bünyesindeki taşeron Tomurcuk A.Ş'de çalışan temizlik işçileri, maaşlarının düzenli ödenmemesi ve kölece çalışma koşullarına karşı sendikalaşmaları sonucu 2 aydan fazla zaman önce işten çıkarıldı ve direnişe geçti. Belediye İş Sendikası'nda örgütlenen işçilerin 42'si çeşitli zamanlarda "performans düşüklüğü" gerekçesiyle işten çıkarıldı.

İşçilerin işe geri dönme talebiyle belediyeyle görüşmelerinden sonuç alınamaması üzerine Avcılar Belediyesi önünde direniş başlatıldı.

İnsanca çalışma koşulları için mücadele eden işçilerin sendikalaşma mücadelesi ve direnişi kararlılıkla 70 günü aşkındır devam ediyor.

Taşeron temizlik işçileri gayri in-

sani koşullarda çalışıyor. Giyinme, soyunma odalarından tutalım, tuvaletlerdeki sabuna, içme suyuna ve çay molasına kadar temel ihtiyaçları karşılanmıyor. Maske ve eldivenler işin niteliğine uygun değil. İşçi sağlığı ve güvenliği hiçe sayılıyor.

Esas Mesele İşçinin Örgütlenmesine Engel Olmak

Sendikaya üye olan ve çalışmaya devam işçilere dönük istifa baskısı sürüyor. Sendikal örgütlenmeye engel olmak isteyen belediye yönetimi, işçilerden 6'sının sendikadan istifa ettiklerine dair noterden belge getirmeleri sonucunda işe geri aldı.

Belediye yönetimi taşeron patronlarıyla kolkola giriyor ve esas niyetinin ne olduğu gösteriyor. Belediye ve patronlar işçilerin gayriinsani ve kölece çalışma koşullarına boyun eğmesini istiyor.

Avcılar'da direniş sürüyor, diğer yandan 450 işçinin sendikaya üye olmasıyla sendikal çoğunluk sağlandı ve Bakanlığa yetki başvuru-

sunda bulunuldu.

Bakırköy de Direniyor!

Bakırköy Belediyesi bünyesinde çalışan 17 işçi gerekçe gösterilmeden keyfi şekilde işten atıldı.

Genel-İş sendikasında örgütlü işçiler belediye önünde çadır kurarak direnişe geçtiler. Direnişteki işçilerin 16'sı kadın. İşten çıkarılanlar arasında hamilelik izninde olan kadınlar da bulunuyor.

Daha önce de işçi kıyımı yapan Bakırköy Belediyesi direnişe dayanarak diz çökmüş ve işçilerin taleplerini karşılamıştı. Direnişi büyütmede kararlı olan işçiler uğradıkları haksızlığa karşı sonuna kadar direneceklerini dile getiriyor.

Sınıfın Ortak Tavrı

Avcılar ve Bakırköy direnişleri farklı sendikalar tarafından yürütülüyor olmasına rağmen ortak bir sınıf tavrıyla, "Ön kâr" diyip ve işten aştan eden patronlara ve işbirlikçilerine karşı işçi sınıfının, işine, ekmeğine ve onuruna sahip çıkacağını ve direnişleri yaygınlaştıracığını gösteriyor.

Nestle İşçisi Grevden Zafer!

Nestle işçisi, patrona karşı 2 yıldır yoğun bir mücadele yürütüyor. Bu 2 yılda işçiler, sarı sendikayı fabrikadan kovdu, işten atılan işçiler oldu, direndiler ve Tek Gıda İş Sendikası'nda örgütlendiler.

Ve Nestle işçileri, sendikanın yürüttüğü toplu sözleşme görüşmelerinde taleplerinin kabul edilmemesi üzerine greve başladı. Grev 11. gününde zaferle sonuçlandı.

Nestle'de Bitmeyen Kavga

Hak iş'e bağlı patron yanlısı Öz Gıda İş Sendikasının 2014 sonrası fabrikadan attıktan sonra rahat bir nefes alan işçiler, 28 işçi arkadaşlarının işten çıkarılmasıyla bedel ödemişler. 16 ay boyunca fabrika önünde ve çeşitli eylemlerle direnen işçiler, geri adım atmadı, mücadelesini ve sendikal örgütlenmesini sürdürdü ve grev sürecine böyle geldi.

Grevde 900 Nestle işçisinin temel talebi, ücretlerin iyileştirilmesi ve esnek çalışmaya son verilmesi, yani çağrı üzerine çalışan sözleşmeli personelin kadroya alınmasıydı.

Nestle Grevinin Zaferi Mücadeleye Güç Katıyor

Nestle Grevi, patrona karşı talepleri ve ivme kazanan mücadeleleriyle işçi sınıfının bütününe ve özellikle gıda işkolundaki işçilere örnek oldu. Öyle ki, Erikli Su ve Nestle Su'daki hareketlenmenin önünü açtı.

Sermayenin, büyük patronların stratejik saldırılarına, kölelik yasalarına karşı Nestle Grevi'nin açtığı mücadele sayfa önemli bir yer tutuyor. Nestle işçilerinin mücadelesine güç vermek ve bu mücadelenin enerjisini sınıfın içinde yaymak gerekiyor.

Grev sonucunda patronları dize getiren işçilerin imzaladıkları sözleşmede kazandıkları haklardan başlıcaları şunlar:

-Ücret zammı ve ikinci yıl için enflasyon +3 zam,

-Çağrı usulü çalışanların 2016 yılı için en az 10 hafta geliş, 2 ikramiye, aile yardımı ve gece zammından yararlanma, 2017 yılı için en az 6 ay kesintisiz işe geliş ve TİS'in tüm sosyal haklarından yararlanma.

-İşe yeni girişte asgari ücret + yüzde 5 ücret.

Beşiktaş Belediyesi'nde GREV Kararı!

Beşiktaş Belediyesi ile DİSK/Genel-İş Sendikası arasında Mart ayından bu yana süren sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca grev kararı alındı. 115 işçi adına alınan karar, 28 Haziran günü kitlesel yürüyüşle belediyeye asıldı. Beşiktaş Belediyesi'nin yüzde 8 zam dayatmasına karşı yüzde 10 zam isteyen işçiler, anlaşma olmazsa 10 Ağustos'ta greve çıkacak.

EKMEK ve ONUR

Toplumsal Özgürlük Gazetesi İşçi Eklidir Mart 2016

Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Meral Çınar
Adres: Rasimpaşa Mah. Halitağa Cad. No: 32/34
Kadıköy-İSTANBUL
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah.
29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11 A/41
Yenibosna-İstanbul Tel. 0212 454 30 00

* Gazi Mah. 1366 Sk. No:10/A
Sultangazi - **İSTANBUL**
* Ahmet Yesevi Mah.
Hürriyet Cad. No: 133
(A.Yesevi Durağı Karşısı Zeki Kuaför altı)
Pendik - **İSTANBUL**

* Bahçe Mah. 4606 Sk.
Efor Güvenlik Apt. No:6/1
Akdeniz - **MERSİN**
* Gündüz Cad. Otopark Çıkışı
Karşısı (Belgin Gelinlik Üstü)
ANTAKYA

* Kocavezir Mah.
Karacaoğlan Cad.
Aziz Pamukçu İşhanı Kat:1
Seyhan - **ADANA**